

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Enchiridion Theologiæ Pastoralis Et Doctrinæ Necessariæ Sacerdotibvs Cvram Animarum administrantibus

Binsfeld, Peter

Avgvstæ Trevirorum, 1609

3. Cap. De Pluralitate beneficiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40721

diuiti, aut potenti ob diuitias, & respectum humanum, committit acceptionem personarum, 8. quæst. i. capit. Moyfes. ex S. Hieronymo in cap. i. ad Titum. & ibidem in cap. Apostolica. & S. Thom. in d. quæst. 63 communiter recepto. Summistæ in verb. Acceptio personarum. & euidentis est ex descriptione acceptionis personarum posita. Quando autem cōsanguinei sunt æquè digni, atque reliqui sine acceptione. personarum prælatus potest eos præferre: Quia cæteris paribus est locus gratificandi ratione amoris: Nisi scandali periculum obsit. Eadem est ratio in electione.

CAPVT III.

DE PLVRALITATE BENEFICIORUM.

ANTE resolutionem notandum ex S. Thoma quodlib. 9. artic. 15. quod triplex est actionum ordo. Quædam enim deformitatem habent inseparabilem, vt mendacium, fornicatio, &c. Quædam sunt indifferentes; vt deambulare, ridere, &c. Quædam absolutè consideratæ habent quandam deformitatem adiunctam, si tamen debitis circumstantijs vestiantur licitè fieri possunt: vt occidere absolutè est illicitum, si quis tamen defensionis gratia, aut causa executionis iustitiæ occidat, licitum est.

Prima

Prima Conclusio. Habere plura beneficia, quàm vnum, non est de genere earum rerum, quæ sunt per se malæ: Quoniam in aliquibus casibus licitum est habere plura, vt infra patebit.

Secunda Conclusio. Pluralitas beneficiorum est ex gradu rerum habentium speciem mali & periculofarum: constat ex capit. De multa. & cap. Extirpandæ. de præbend. & dignitatib. & in Extrauag. Execrabilis. eodem ubi mala numerantur, quæ ex pluralitate nascuntur. Quare in capit. Quia prohibetur. multa multitudo præbendarum canonibus inimica dicitur. Rectè ait, S. Bernard. à S. Thom. loco dicto citatus. Qui non vnus sed plures in beneficijs est, non vnus, sed plures erit in simplicijs.

Quoniam multi præsertim hoc exultantissimo tempore aut in Ecclesia Dei de statu Ecclesiastico, immemores sui ordinis, vocationis & periculi, in quo versantur, qui plura beneficia possident, quibus ne in minimo quidem satisfaciunt, pro maiorum & fundatorum intentione, quique multò plura desiderant, nec desiderare cessant, donec infernus eorum animas absorbeat, vtile & necessarium visum est hoc loco in hac tertia editione rationes aliquas adiungere, quibus beneficiorum pluralitas detestanda ostenditur. De hoc autè argumento latius scripserunt Gulielm. Partic.

fiens. Episcopus in libr. de collatione Beneficiorum. S. Thom. quodlib. 9. artic. 15. Guilhelmus Perald. Lugdunensis Episcopus tom. 2. de virtutibus & vitijs in tract. de auaritia à capit. 11. Dionysius Carthusian. in tract. contra pluralitatem benefic. & in dialogo de eadē materia. Cardinal. Alexand. & Turrecrem. in cap. Singula. d. 89. Aluarus Pelagius. de planctu Ecclesiæ. lib. 2. art. 9. Ioan. Selua. de beneficio. 3. par. q. 39. Ioan. de Lignano in tractat. de plural. benefic. in 4. vol. Oceani iur. Canonistæ in cap. De multa. & in cap. Extirpandæ. de præbend. Angel. in verb. Beneficium à §. 34. Syluester eodem verb. 4. & alij alibi.

Ante omnia præsupponendum cum S. Thoma in dict. art. 15. quem Cardinal. Alexandrin. Turrecrem. Syluester & alij in hoc sectantur, quod hæc quæstio in iure diuino, expressè non inuenitur determinata, cum in sacra scriptura expressa mentio de ea non fiat, quamuis ad eam illustrandam argumenta ex auctoritatibus scripturæ adduci possint, quæ tamen non dilucidè veritatem ostendunt.

Prima Ratio. Ex ijs quæ ex sacris literis defumi videntur contra pluralitatem Matth. 6. Nemo potest duobus dominis seruire: Aut vnum odio habebit, & alterum diliget: aut vnum sustinebit, & alterum contemnet. Quæ verba septima synodus cap. 15. ad propositum allegat, cuius definitio inseritur in capit. Cle-

cus. 21. q. 1. his verbis: Clericus ab instanti tempore non connumeretur in duabus Ecclesijs. Negociationis enim hoc est, & turpis lucrum proprium, & ab Ecclesiastica consuetudine penitus alienum. Audiimus enim ex ipsa Dominica voce, quod nemo potest duobus dominis seruire, &c. Et post pauca. Vnusquisque enim secundum Apostolicam vocem in quo vocatus est, in hoc debet permanere, & in vna locari Ecclesia. Quæ enim per turpe lucrum in Ecclesiasticis rebus efficiuntur, aliena consistunt à Deo: Ad vitæ verò huius necessitate studia sunt diuersa, &c. Facit & illud Esaiæ, capit. 5. Vah qui coniungitis domum ad domum, & agrum agro copulatis vsque ad terminum loci, nunquid habitabitis vos soli in medio terræ? Et quomodo ergo non erit vah eis, qui accumulunt beneficia beneficijs, & coniungunt dignitates ad dignitates, & copulant etiã more auarorum negociatorum minimas modicasque præbendas maximis, ac si ipsi soli in medio Ecclesiæ viuere ac dominari deberent?

Secunda Ratio. Ex iure naturali. Contra ius naturæ est, quod vnum membrum habeat locum in diuersis corporibus, vt lippis & tonso-ribus notum est. At vna Ecclesia vnum corpus est, arg. sumpto ex Apostolo. Roman. 12. Corinth. 12. & ad Ephes. 4. Personæ autem deputatæ per beneficij titulum ad Ecclesiæ ministerium sunt membra Ecclesiæ, arg. eorum

quæ loc. cit. Apostolus profert. & cap. Singula.
ex B. Gregorio. d. 89.

Tertia. Eidem iuri naturali repugnat quod
caput vnius corporis, sit membrum alterius.
At per pluralitatem beneficiorum contingit
quod prælatus, qui est caput suæ Ecclesiæ, sit
manus in alia, id est canonicus, vel cātor. Hinc
rectè in cap. Ad hæc licet, de præbend. Greg.
Salernitano Archiepiscopo scribit, quod
illud est omni rationi cōtrarium, vt vnus cle-
ricus in vna, vel diuersis Ecclesijs, plures dig-
nitates, vel personatus obtineat: quoniam sin-
gula officia in Ecclesijs assiduitatem exigant
personarum.

Quarta. Nihil magis natura abhorret quam
monstrum. At pluralitas beneficiorum gene-
rat monstra, tollit enim vni Ecclesiæ aut ca-
put, aut oculum, aut aliquod membrum, sic-
que eam monstruosam reddit. Qui enim plu-
ra beneficia habet in diuersis Ecclesijs, cum
pro eodem tempore in diuersis locis esse non
possit, in vna Ecclesia tantum residere & offi-
cium explere potest.

Quinta. Pluralitas beneficiorum sacris ca-
nonibus inimica est. cap. Quia in tantum, de
præbend. Hinc iura canonica passim prohi-
bent pluralitatem. cap. Sanctorum. dist. 70.
21. quæst. 1. cap. Clericus. & capit. Clericum.
& de præbend. d. capit. Quia in tantum. &
cap. Ad hæc. cum seq. & cap. De multa. & in

Extravag. Ioan. 22. quæ incipit: Execrabilis
de præbend. & Concil. Tridentinum, sess. 24.
de reformat. capit. 10. in dictâ Extravag. Ex-
crabilis. inconuenientia significantur, quæ
quæ ex pluralitate beneficiorum sequuntur.

Primum. Interdum vnus qui vnicum quæ-
uis modicum officiũ vix implere potest, pluri-
morum sibi vendicat stipendia, quæ multis li-
teratis viris vitæ puritate, ac testimonio bonæ
famæ pollentibus, qui mendicant, possent
abundè sufficere, si æqua fieret distributio. Vt
plurimum talis est inordinatio in Ecclesia, quæ
asini quo sunt maiores, eo pluribus sunt con-
stiti beneficijs.

Secundum. Iphis habentibus materia vagari
di paratur. Cum in diuersis distantibusque lo-
cis beneficia possideant, necesse est sæpius huc
atque illuc discurrere reditus colligere, nego-
tia procurare nunc hîc, nunc illic aliquo tem-
pore residere, atque ad talem corporis diuaga-
tionem, sequitur etiam animi inconstantia &
morum dissolutio inducitur. Imo vt hoc ad-
datur deprauatio disciplinæ Ecclesiasticæ se-
pè inde nascitur: Qui in diuersis locis benefi-
cia tenent, diuersorum etiam morum formam
induunt, pro varietate hominum, cum qui-
bus conuersantur. In vno loco disciplina om-
ninò iacet, in alio quod dolendum est, tamen
verum est, in Germania pro parte canonici
sunt Hæretici. In tertio propriam Ecclesiam
vbi

ubi resideant non habent, sed vice residentiae in oppido designato tanquam securales, & oves errantes vagantur, donec tempus impletum sit. Hinc quando ad Ecclesiam, ubi adhuc parum pietatis & veteris disciplinae est, redeunt, vnus longas latasque lactucas colligit, secundus dissectas caligas inuehit, tertius rubeas adportat, quartus verecundia suffunditur, si clericali veste incedere debeat, sic breui veste indutus, gladioque accinctus limina Ecclesiae petit, ibique clericum induit, & exteriorem secularem habitum relinquit donec egrediat, & sic de reliquis. Vnde horum exemplo, quandoquidem iuuetus est prona ad malum, alij corrumpuntur, & canonica disciplina aboletur.

Tertium Inconueniens. Diuinus cultus minuitur, qui potius foret audendus, capit. Ex parte, de constitutione dum vnus multis beneficijs praest, quia numerus Deo in loco seruientium decrescit in Ecclesia, ubi DEVS laudandus. Sicut enim caelum ornant stellae: sic Ecclesiam splendidiorem reddunt personae diuini ministerium puro corde, morum grauitate, animi alacritate, ac mentis deuotione, nec non voce exequentes, & fructus labiorum suorum altissimo reddentes.

Quartum. Hospitalitas debita in ipsis beneficiis locis non seruatur ob absentiam beneficiariorum.

Kk 3

Quin-

Quintum. Detrahitur honori & commodis Ecclesiarum.

Sextum. Iura & libertates Ecclesiarum perduntur & negliguntur.

Septimum. Ruinis patent ædificia nobilia, quæ magnificentia maiorum & antecessorum extruxerat.

Octauum. Quod amarius dolendum est, cura animarum negligitur. Hæc pluralitas, animarum continet periculum d.c. Quia in tantum, & cap. Dudum. 2. de elect.

Nonum. Vitiorum sentibus fomentum periculosè præbetur.

Decimum. Additur à S. Thoma. in d. art. 16. S. Antonin. in 3. part. tit. 15. cap. 1. §. 8. Cardin. Alexand. & Turrecrem. loc. cit. Gabr. in 4. d. 15. quæst. 8. art. 3. notab. 3. & latius super canon. missæ lect. 28. in lit. P. & alijs alibi. Videlicet defraudatio voluntatum testatorum, & fundatorum, qui ad hoc sua bona Ecclesijs contulerunt, vt certus numerus Deo seruientium in ea Ecclesia esset. Qui autem in absentia fructus percipiunt, diminuunt illum numerum: ita quod aliquando vbi deberent esse triginta aut quadraginta canonici ex fundatione & primæua institutione, vix sint reliquæ sedecim in Ecclesia, vt experientia compertissimum est in multis locis, & sic vt Gabriel in d. lect. ait, violatur iustitia, frangitur fides, fraus committitur, animæ defunctorum

etorum à pœnis tardius liberantur, à cœli gaudijs diutius suspenduntur, ac per hoc tota cœlestis curia lætitia, quam de eorum haberet præsentia, spoliatur, & Dei cultus minuitur.

Sexta ratio contra pluralitatem. Ea est inimicitia etiam legibus ciuilibus, quæ improbant, ut quis duas militiæ præfecturas simul habeat. C. Qui militare non possunt. l. His quidem. libr. 12. aut duo collegia. l. 1. ff. de colleg. illicitis, &c.

Septima. Illud illicitum & inhonestum de quo erubescendum est. Quandoquidem verecundia non est nisi de inhonesto, auctore Aristotele libr. 2. Rhetoric. Sed de pluralitate beneficiorum in Ecclesia, est erubescendum, arg. cap. Singula, versus finem. dist. 89. & auctoritate Chrysof. allegata à D. Thom. in d. artic. 15. afferentis: Quod tenebra erubuit: lumen erubescat: Quod figuræ non fuit concessum, rei reor esse illicitum. Figuræ autem, id est, veteri testamento non fuit concessum, quod inter leuitas qui capiebat in Bethlehem, caperet in Hierusalem: Cum ergo perfectiores esse debeamus, qui capit in Tyro, non capiat in Damasco. Hæc Chrysof. Sed pro dolor, nunc quidam auaritia, ambitione, & inordinata viuendi ratione excæcati induratiq̄ue, ita perfricuerunt frontem, quod nec erubescerent, si omnia beneficia et-

iam ampli ac opulenti Episcopatus tenerent, sed potius exultarent: Sed id non mirum, cum etiam quibusdam hoc tempore, quo omnis antiqua canonum patrumque disciplina ab Ecclesiasticis reijcitur, non erubescendum videatur, quamvis plurimis beneficijs ornati, potius onusti sint, nec non egregijs honorum titulis insigniti, si publicè cū multorum scandalo eorum concubinæ in curibus & rhedis vehantur, & circumducantur. Et tamen ille insignis, si Dijs placet, comitatus patrimonio CHRISTI, non solum viuit, sed etiam luxuriatur. Multa contra beneficiorum pluralitatem congerunt Guilhelm. Parisiensis & Carthus. vbi supra. Atque sic libet cōcludere verbis Ioannis Diaz. Episcopi in practic. criminal. capit. 42. quæ etiam adfert Rebuff. in pract. beneficior. 2. part. titul. de dispensat. ad plura beneficia. Quid enim rationi naturali magis aduersum, quam quod vnus & idem varia Ecclesiæ stipendia in varijs & distantibus saepe locis, & quibus varia incumbunt onera, in seipso sulcipiat? Quæ est enim humana Respublica quæ tuos iudices, rectores, & alios officarios stipendijs in absentia frui & vagari permittat? quis in sua quantumuis ampla & ditissima domo, vni ministro absenti salaria plurium persoluit? ac ab eo quoscunque suo nomine subrogatos admittit? Sola domus Dei Ecclesia sancta tali inordinatione suo priuatur ministerio,

sterio, ac debitis fraudatur obsequijs, quid debet Ecclesia Dei plurium nobilium vanitati, vt patrimonio IESU CHRISTI dilectissimi sponsi sui, q̄ flagellis, alapis, sanguinis quoque effusione quæsiuit, eorum alat accipitres, educet canes, saginet equos, nutriat lenones, ac adultores, & seditiosos homines, qui passim rempublicam turbent? Sic ille.

Tertia Conclusio, Qui habet beneficium curatum, dignitatem, aut personatum in pacifica possessione, est inhabilis ad simile beneficium, etsi aliud acceptet, ipso iure est priuatus primo, & si pergit retinere, perdit vtrumque, & fit incapax ad quodcunque aliud, & etiam ad ordines ex dict. Extrauagan. Execrabilis. & capit. De multa. & capit. Cum iam dudum. de præbend. capit. Ordinarij. de officio ordinarij in 6. Concil. Trident. sess. 7. capit. 4. & 5. de reformat. & sess. 24. cap. 17. de reform.

Beneficium curatum est, quod habet curam animarum siue in foro conscientia, siue in foro fori.

Dignitas, est quædam præminencia cum administratione in choro, stallis, & capitulo, & vocatur aliquo nomine dignitatem significante, & pro ea habetur secundum consuetudinem loci.

Personatus & dignitas, vt plurimum pro eodem accipiuntur, tamen etiam aliquando officium significat in Ecclesia collegiata per-

sonatus, vt primiceriatus. cap. Cum accessissent. de constitut. Personatus autem in propria significatione, aut officium, aut dignitatem in Ecclesia collegiata denotat, iuxta c. De multa. de præbend. & cap. Dudum. 2. de elect. & Doctores ibidem. Quare in dictis canonibus non compatitur secum aliud simile beneficium, quia vnumquodque eorum requirit seruitium, & residentiam in loco. Hinc Bald. in dicto capit. Dudum 2. num. 12. Personatus est quædam excellentia in Ecclesia cum administrationis annuæ gradu: & dicit Magister sententiarum persona idem est, quod personans. De his latè DD. canonum in d. capit. De multa. & capit. Dudum. 2.

Hoc tamen addere placet non esse personatus, de quibus canones loquuntur, Ecclesias curatas, quas in nostris partibus nomine personatus donamus, existentes in ea opinione, cōtra sacros canones & communem DD. sententiam, quod personatus non requirant residentiam: Quare hunc titulum personatus tribuimus melioribus & pinguioribus beneficijs curatis, vt oues sub tali calore rectius tondere, & mercenarios introducere valeamus. Sed Deus qui non est acceptor personarum, suo tempore reddet vnicuique secundum opera sua. Videtur autem hoc nomen personatus relatum ad curam pastoralem ex consuetudine Anglicanæ Ecclesiæ, vbi curati dicuntur

tur personæ, vt sentiunt Innocent. Ioan. Andræas, Cardinalis Zabarella & alij in d. cap. De multa.

Quarta Conclusio. Pluralitas beneficiorum Ecclesiasticorum incompatibilium, & requirunt residentiam cum dispensatione potest esse licita. Constat. ex dict. capit. Ordinarij, & Concil. Trident. in d. sess. 7. ca. 5. & communi sententia; Talis autem dispensatio debet à sede Apostolica impetrari, cum cognitione & relatione causæ: & valoris beneficiorum: Nec sufficit in his iusta causa, nisi dispensatio coniuncta sit propter ius positium.

Quinta Conclusio. Qui sine iusta causâ impetrat dispensationem etiam à pontifice, in foro conscientiæ, & apud Deum, licet in foro exteriori non molestetur, non est tutus, S. Thom. loc. citat. Gabriel, vbi supra artic. 3. Henric. de Gandauo quod li. 2. Sot. lib. 3. de iust. & Iure. quæst. 6. artic. 3. Nauarr. in Manuali confess. capit. 25. num. 128. & in Miscellaneo 60. de orat. Panorm. Ioan. Andræas, Hostiens. in cap. Cum dudum. de elect. Summistæ in verb. Beneficium. & alij alibi. Quia Pontifex non est beneficiorum Dominus, sed dispensator, & dispensatio sine iusta causa non dispensatio, sed dissipatio est, cum sit contra voluntatem Domini, vnde S. Bernard, ad Rubertum ait. Quid tibi blandius de dispensatione, cuius conscientia tenetur diuina sententia ligata.

Iusti.

Iustitia autem causæ semper est metienda in ordine ad vtilitatem Ecclesiæ, & non ad commodum priuatæ personæ, vt canones & DD. tradunt. Quare potentia, eminentia, eruditio, industria, & prudentia parum ad hunc effectum conferunt, si magis obsint, quàm prosint Ecclesiæ, vt proh dolor hisce temporibus non rarò luce meridiana clarius cognoscimus. Si quis autem plura beneficia possideat ad splendidiorum victum, luxum, pompam, & generis splendorem: aut ad augendum ditandumque statum coniunctorum sanguine, non erit tutus apud potentissimum iustissimumque Deum, licet in suo splendore & pompa, apud cæcum mundum, beatus prædicetur, vt communis doctrina est.

Sexta Conclusio. Quandocunque vnum beneficium etiam simplex sufficit ad decentem sustentationem, non est licitum aliud habere, secundum communem sententiam, & Concilium Tridentinum. session. 24. cap. 17. de reformat. Quia beneficia sunt instituta, vt qui altari inseruit, de altari viuat: Quando ergo vnum beneficium ad honestam vitam sufficit, non est ratio possidendi aliud. Quod autem beneficium sit sufficiens ad decentem sustentationem, non auarus, non gulosus, nõ superbus, sed pius, prudens & timoratus iudicabit. Qui autem impiæ cupiditatis affectu, ea quæ bene constituta sunt, varijs artibus eludere, &

plura

plura simul beneficia obtinere nō erubescunt, seipsos & non Deum decipiunt, vt Concilium Tridentinum session. 24. de reformat. cap. 17. rectè attestatur.

Septima Conclusio. Potest quis tenere duo beneficia simplicia non requirentia residentiam, quando vnum non est sufficiens ad sustentationē, etiam sine dispensatione. capit. Gratia. de rescriptis in 6. & hæc est communis DD. sententia in cap. Iam dudum. &c. Extirpandæ. §. qui vero, de præbend. vt testis est Nauarr. loc. cit.

Octaua Conclusio. Si quis habet dignitatem, aut beneficium curatum, quod ad decentem sustentationem non est sufficiens, potest obtinere aliud simplex, modo personalem residentiam non requirat. Concil. Tridentinum loco citat.

Nona Conclusio. Non solum peccant, qui quarunt, & parant inordinatè sibi plura beneficia, sed etiam cognati, amici, & Domini, qui eis in hoc fauent, vt in specie tradunt Doctores. Parisiens. in 4. sentent. d. 24. q. 40. & Nauarr. in Enchiridio de orat. cap. 22. num. 61. & in Miscellaneo. 60. Quia digni sunt morte nō solum qui faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus. Rom. 1.

Decima Conclusio. Qui plura beneficia possidet, quorum vnum sufficit ad decentem sustentationem sine iusta causa & dispensatione,
plu-

pluries eodem die tenetur dicere horas canonicas, secundum Guilhelm. Parisien. in tract. de collation. beneficiorum. Dionys. Carthuf. de pluralitate beneficiorum. art. 8. Nauarr. loc. cit. In eandem sententiam ire videtur Albert. Ferrariens. de horis canonicis num. 34. dum ait, usum huius seculi seruare, vt qui habet plura beneficia, semel tantum horas dicat, se autem nescire, an vsus futuri idem seruet.

Quia vnumquodque beneficium, sicut suū habet commodum, ita etiam onus. Onus autem annexum beneficio Ecclesiastico est oratio horarum canonicarum, iuxta omnium sententiam: Qui ergo duo obtinet beneficia iniuste, duo vt ferat onera necesse est, iuxta illam regulam. Comoda qui sentis iungas onus emolumentis. ff. de regul. iuris. Quemadmodum ait, Episcopus Parisien. quot feuda vnusquisque tenet, tot debet inde seruitia: Sic quot præbendas, vel beneficia vnusquisque detinet, tot debet inde Ecclesiastica seruitia. Ex hac conclusione cum prædictis auctoribus infertur eum, qui inordinatè plura beneficia habet, & semel tantum in die horas recitat, ex duplici capite ad restitutionem fructuum obligatum esse, tum quia iniuste possidet beneficia, tum quia non recitat horas pro multitudine beneficiorum.

Vndecima Conclusio. Qui canonicè, & iuste ex dispensatione, aut iuxta consuetudine, que
vim

vim dispensationis obtinet, si non repugnet iuri naturali, aut diuino, plura beneficia obtinet, non tenetur nisi semel dicere horas canonicas. S. Thomas quodlib. 1. artic. 13. communiter receptus. Ioan. à Lignano de horis canonicis. Nauarr. loc. citat. & alij alibi: Quia in hoc casu dispensatio, aut iusta consuetudo, si vnum non sufficit ad sustentationē, ex duobus facit vnum ob necessitatem, pietatem, & vtilitatem. Aut in hoc casu plura beneficia dicuntur vnū, sicut in magnis frigoribus multæ tunicæ vna dicuntur morali vnitatem, vt post Gersonem. Gabriel lect. 28. in lit. P. super canonem missæ, loquitur.

Duodecima Conclusio. Qui habet vnum beneficium non sufficiens ad sustentationem, si secundum per se sufficiens consequatur, debet prius dimittere, etiam si iure, consuetudine, aut dispensatione essent compatibilia: Quia omne beneficium sufficiens per se ad decentem sustentationem, non est compatibile cum alio absque culpa mortali, vt constat ex Glossa, capit. Dudum. 2. de elect. cuius doctrinam Conc. Trident. sess. 24. cap. 17. de reform. confirmavit. Vide Nauarr. in Miscellaneo. 61.

Ex qua conclusione, & alijs supradictis liquidum est, eum, qui obtinet curatum beneficium, vel dignitatem per se sufficientem, non posse petere, aut obtinere etiam aliud
sim-

simplex simul cum priori : Cum Concilium Trident. concedat tantum simplex, quando curatum, aut dignitas non est sufficiens ad sustentationem.

Decimatertia Conclusio. Qui inordinate contra iura & canones plura obtinet beneficia, si hoc constet, non est absolendus in foro conscientia, nisi quæ sic obtinet, demittat, secundum communem sententiam. Quia qui in statu peccati vult manere, non est contritus, & ideo non absolendus: Talis autem est, qui inordinate plura tenet beneficia, si non habeat animum dimittendi.

CAPVT IV.

DE SIMONIA.

In acquisitione, aut demissione beneficiorum solet quandoque Simonia intercedere, proinde hoc loco de ea agendum.

De materia Simonia legendi canones, prima causa per aliquot quaestiones, & in tit. de Simonia Doctores canonum ibidem. S. Thomas 2. 2. q. 100. Alij Theologi in 4. d. 25. Dominicus Sotus lib. 9. de iustitia & iure. à q. 5. vsque ad finem. Franciscus Victoria in relect. de Simonia. Summistæ in eodem verb. Nauarr. in Manuali confess. cap. 23. à num. 99. & nos la-